

Pelin Güneş

BES YILDIZLI EV

Resimleyen: Doğan Gençsoy

 tudem

BEŞ YILDIZLI EV

Pelin Güneş

© 2015, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No: 10/51
Alsancak-Konak/İZMİR

Yazar: Pelin Güneş
Resimleyen: Doğan Gençsoy
Kapak Tasarım: Burak Tuna
Editör: Burhanettin Düzçay
Düzelti: Hülya Dayan

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Haziran 2015 (2000 adet)
İkinci Baskı: Şubat 2016 (3000 adet)

ISBN: 978-9944-69-980-8
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

BEŞ YILDIZLI EV

Pelin Güneş

 tudem

Pelin Güneş

Kitap okumak, küçük yaşlarda yol arkadaşı edinmek gibidir. Her çağırışınızda kulağınıza öyküler fısıldayan bir arkadaşına kim hayır der? Üstelik bilmediğiniz diyarlardan, evlerden geliyorsa bu öyküler.

Yıllar geçer, sen de birilerine fısıldamak istersin kendi gözünden yaşamı. Kimi notalar ile, kimi fırça ile, kimi kalemle yapar bunu. Benimki kalem oldu.

Yazmak, çizmek, çocuklara anlatmak, onları gülümsetmek işim. Her öykü dosyası başlı başına bir oyun kurgulamak gibi. Kitap olarak basıldığında ise, yol arkadaşı ben oluyorum artık. Büyük bir keyifle.
pelin.gunes@gmail.com

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Babama Kamera Vermeyin (öykü)

Hayal Kurma Dersleri (öykü)

Beş Yıldızlı Ev (öykü)

Bizim Sınıfın Halleri (öykü)

Fincan Teyzenin Kurabiyeleri (roman)

İçindekiler

Yaman	9
Kuaförde	18
Aptal Oyuncakları	26
Özjapongiller	35
Yerli Malı Haftası	44
5 Yıldızlı Ev	52
Şiirsiz Hayat	62
Galapagos Çetin Amca	71
Rezidansı Su Bastı	79
Miras Faturalar	91
Eski Eserler	99
Gerim Gerim Gerilim	109
Perşembe Bisikletçileri	117
Sihirli Babaannem Naciye	125
Matematik Korkum	134

Öğretmenimizin verdiği tatil ödevi hepimizi şaşırttı. Başımızdan geçen bir olayı öykü haline getirip yazmamızı istiyordu. Yazmak deyince homurtular ve sorular yükseldi.

“Nasıl yani? Ne tür olaylar? Nasıl öykü gibi? Evvel zaman içinde olanlar mı? Kaç sayfa olacak?” diye arka arkaya gelen sorular sonunda öğretmenimiz açıklama yaptı:

“Çocuklar, öykü ile masalı karıştırmayalım. Öyküler, evvel zaman içinde diye başlamaz. Öykülerde olaylar çoğunlukla gerçek ya da gerçeğe yakındır. Kişiler, kahramanlar, mekânlar da öyle... Masallarda ise bildiğiniz gibi hayali olaylar ve kişiler, varlıklar anlatılır; gerçeklik aranmaz.”

“Peki biz ne anlatalım öğretmenim?”

“Yaşadığınızı her şey bir öykü konusu olabilir. Arkadaşlarınızla kurduğunuz bir oyun, annenize yardım ettiğiniz bir yemek, geçirdiğiniz bir hastalık, eve gelen misafirler, evcil hayvanınız, bahçenizdeki bir meyve ağacı, aile büyükleriyle geçirdiğiniz bir tatil günü, apartmanınızdaki sevdiğiniz ya da tuhaf bulduğunuz bir komşu, okulda derste yaşadığımız olaylar... Her şey sizin öykünüze konu olabilir.”

“Ben Yaman’ı anlatacağım,” dedi Mehmet. “Yaman’ı, Gece’yi, Cambo’yu, Çıtır’ı...”

“Bizim Japon misafirleri size anlatayım da karar verin, gerçek Japonlar mı değiller mi?” dedi Deniz.

“Galapagos Çetin amca gibisini tanımamışsınızdır hayatınızda,” dedi Osman gülerek.

“Ben sınıfta geçen hafta yaşadığımız bir olayı anlatmak istiyorum,” dedi Ceren gayet ciddi bir ses tonuyla. Hepimiz ne anlatmak istediğini biliyorduk.

“Ben küçükken annemle gittiğimiz kuaför salonunu anlatabilir miyim?” dedi Emre gülerek. “Orası gördüğüm en tuhaf yerlerden biriydi.”

Öğretmenimiz, konuyu anlamış olmamızdan memnun, koca bir “Afferin!” çekti. “Öyleyse hepinize kolay gelsin diyorum. Konular yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Haftaya bu saatte ilk öykülerimizi okumaya başlarız. Ben de çok merak ediyorum doğrusu anlatacaklarınızı.”

“Öğretmenim son bir şey. Unuttuğumuz yer adları, kişilerin isimleri olursa?”

“Bu soruyu iyi ki sordun Zeynep. Öyküleri yazarken rahat olun. Tabii ki her şeyi akılda bire bir tutamaz insan. İsimler, sözler, yerler... Bunların gerçeğe yakın olması önemli; bire bir aynı olması gerekmez. Sonuçta bir gazete haberi hazırlamıyoruz. Önemli olan aklınızda kaldığınızca ve sizin cümlelerinize anlatılması. İşin en özel ve en keyifli tarafı bu.”

Tatil sonrası, öykülerimiz hazır, okunmayı bekliyordu. Çok da zor olmamıştı yazmak, hatta eğlenceli bile denebilirdi.

İlk öykü Mehmet’indi. Kollarımızı kavuşturup başımızın altına yastık yaptık. Dinlemeye hazırдық.

YAMAN

Bizim apartmanda neredeyse her ailenin bir köpeği var artık.

Üst katımızda oturan Şermin teyze, senelerdir yalnız yaşıyor. Tatillerde çocukları gelip gider, bir de komşuları ile görüşür. Yalnızlıktan yakınmaya başladığı günlerin birinde, kucağında kartopu gibi beyaz bir *Kaniş* ile geldi apartmana. Dün gibi hatırlıyorum. Biz çocuklar bahçede ydik o sırada.

Şermin teyzenin kucağından pat diye yere atlayıp üstümüze doğru koşturdu, bir yandan da durmadan havlıyordu. Kendi küçük, gürültüsü büyük bu köpeğın kopardığı yaygara, bir anda oyunu falan unutturmuştu tabii.

“Çocuklar, gelin sizi Çıtır’la tanıştırayım. Bundan sonra benimle yaşayacak. Hanımış Çıtır’ın ablaları, hanımış ağabeyleri?..”

İşte, ilk köpeğımız Çıtır’la böyle tanıştık. O zamanlar apartmanda başka hayvan olmadığından mıdır, yoksa Kanişın o komik, sevimli halinden midir nedir, çok sevdiğ Çıtır’ı. Hatta arada onu görmek ve sevmek

için, evine gitmeye başladık. Kapıyı çalıp, “Şermin teyze, Çıtır’la biraz oynayabilir miyiz?” diyorduk.

O da kırmaz, bizi hemen içeri alırdı. “Çıtırr, koş kızım, arkadaşların geldi!” diye bağırırdı mı, arka odadan büyükçe beyaz bir yün yumağı son hızla yuvarlanarak gelir, top gibi düşerdi önümüze. Biz gülmeye başladık mı daha da sevinirdi. Kısa kısa havlamalarla paçamızdan çekiştirir, ‘hoş geldiniz, hadi oynayalım’ derdi sanki. Sonra başlardı oturduğumuz koltukların tepesinde dolanmaya.

Hırlamaları, kesik kesik havlamaları başta bizi ür-kütmüyor değildi.

“Korkmayın, sevincinden yapıyor böyle. O da çocuk sayılır,” derdi Şermin teyze. Kendi aramızda konuşmaya mı daldık, kucaklarımıza atlar, zıplar, çekiştirir, ben buradayım diye hatırlatırdı. Şermin teyzenin ufak, şımarık, sevimli çocuğu gibiydi. Oyuncakları bile vardı evin her bir köşesinde.

Apartmandaki saltanatı pek uzun sürmedi Çıtır’ın. Birkaç ay sonra alt kattaki Erkan amca da *Collie* cinsi bir köpek aldı. İnce uzun burunlu, kahverengi-beyaz uzun tüyleri olan, Çıtır’a göre bayağı iri sayılabilecek bir köpekti. Annenile babam görünce “Aaa, Lassie bu!” dediler. Çocukluklarında seyrettikleri bir dizide oynayan köpekle aynı cinsmiş. Biz de Lassie demeye

başladık. Lassie aşağı, Lassie yukarı... Çıtır'ın pabucu dama atılmıştı bile. Bizimle arası iyiydi ama apartmana gelen yabancılara karşı pek dostça davranmıyordu. Mesela karşı apartmandan gelen arkadaşım Efecan'a karşı, hep soğuk ve uzak duruyordu. Hatta bir kere sinde hırlamıştı.

“Aldırma Efecan, bu köpeklerin huyu böyledir,” demişti Erkan amca.

Aslında Lassie bizim Çıtır gibi delişmen bir köpek değildi. Uslu, sakin, ağırbaşlı bir hayvandı. Çıtır gibi görür görmez üstümüze atladığına hiç rastlamadım. Annem, “Ne efendi köpek, maşallah!” diyor.

“Sahibi Erkan Bey de çok kibar ve ağırbaşlı biri,” dedi babam.

Lassie ile ikisi her sabah yürüyüşe çıkarlar. Erkan amcanın dizlerinde problem var. Lassie onu yavaş yavaş dolaştırır etrafta, tıpkı bir hasta bakıcı gibi ona dikkat eder. Uzun ve yumuşak tüylerinin arasında uyumak kim bilir ne rahattır diye düşünürüm bazen.

Geçenlerde Çıtır'la rastlaştılar bahçede. Çıtır deliye döndü; hırladı, kendi etrafında üç beş kez döndü, toprağı eşeledi, havladı. ‘Ben de buradayım’ der gibiydi. Lassie hiç pas vermedi, aldırmadan yürüyüp geçti önünden, apartmana girdi. ‘Boyuna bak da öyle konuş ufaklık!’ der gibi bir tavırla.

Babam, “Yakında hayvanat bahçesine döneceğiz, biz de geç kalmadan bir maymun alalım bari,” diyor. Annem papağan, ben köpek istiyorum.

Papağana kesinlikle karşı babam. “Evde bir tane daha vırvır eden biri olursa düşer bayılırim şuraya,” diyor sık sık.

Üç numaralı köpeğimiz *Fındık* tam bir fındık kurdu. Beyaz, dantelle süslü bir sepette geldi hanımefendi, evine. Başındaki pembe kurdelesı, pembe hırkası, tüylerinin arasından zar zor seçilen düğme gözleri ile mini mini bir hanım sanki.

“Bu da mı köpek?” dedi, dedem görünce.

Sahibi Lerzan Hanım çok sinirlendi: “Ne demek istiyorsunuz?”

“Bu, kucağımızdaki toka takmış fareyi diyorum hanımefendicim.”

Lerzan Hanım kıpkırmızı oldu, hiçbir şey söylemeden gitti.

Sonraki günlerde Fındık’ı yine hep kucakta gördük. Bazen boynuna tasma takıp dolaştırıyorlardı ama kışın sokağa hiç çıkmıyordu zavallı. Soğuk havalara dayanıklı değilmiş. Bir kez gezmeye götürdüklerini gördüm, üstünde örgü bir kazak vardı.

“Saçların çok uzadı kızım,” diyordu Lerzan Hanım. Gözlerinin üstüne gelen perçenleri eliyle tutup kuyruk yapıyor, şık bir tokayla tutturuyordu. İşte o zaman

kapkara boncuk gözleri çıkıyordu ortaya Fındık'ın. Sağa sola hızlıca bakınıp “hev hev” yaptıktan sonra mutlu mutlu yine Lerzan Hanım'ın mantosunun içine sokuyordu başını.

Gülüyordu Lerzan Hanım, şımarık diye. Yöneticimiz Kazım amca, bu durumdan hiç hoşnut değildi. Ne zaman dedemi görse dert yanıyordu:

“Ok yaydan çıktı bir kere Alim Efendi; onda var, bende de olacak diye bütün daireler birer tane it aldı. Yakında bir toplantı yapıp bu durumu konuşacağız ama dur bakalım, nasıl olsa bıkarlar, bırakırlar diyorum.”

Kazım amcaya inat kısa süre sonra bir canavar geldi dokuz numaraya. Aman Allahım, o ne köpek öyle! Cinsi *Rottweiler* imiş. Adı da Gece. Gece gibi kapkara bir şey. Önce apartmandakiler karşı çıktılar ama sahibi Can ağabey diretti: “Madem herkes alıyor; ben de getiririm,” dedi.

Onu karşıdan gördük mü kaçacak delik arıyorduk. Simsiyah tüylü, korkunç dişleri olan, dik kulaklı, kesik kısa kuyruklu bir köpek. Sahibi Can ağabey de her zaman siyah takım elbise ile gıcır gıcır öten parlak siyah ayakkabılardan giyiyor. Gece ile yan yana geldiklerinde filmlerde gördüğümüz çetelere benziyorlar.

Can ağabey bizlerle fazla konuşmaz, sadece bışımızı okşayıp gülümser. Çok güçlüdür; omuzlarına,

kollarına bakan sporla uğraştığını hemen anlar. Ne de olsa bir boksör; aynı zamanda da spor malzemeleri satan bir mağazada müdür. Her sabah bir elinde spor çantası, diğer elinde Gece ile apartmandan çıkar.

Bir pazar sabahı babam ve dedemle yürüyüş yapacaktık. Bizim Efecan da elinde bir köpekle çıkıp gelmesin mi yanımıza! Havalı havalı bahçede dolanan köpeğin yüzüne takıldı gözüm, ne kadar suratsızdı.

“Bakın, tanıştırayım, bu Cambo,” dedi Efecan. “Cinsi *Bulldog*. Böyle uslu göründüğüne bakmayın, çok güçlüdür haa! Aslında dayımın köpeği ama bir süre bizde kalacak, evlerinde ilaçlama yapıyor da...”

Babam köpeğe bakıp güldü. “Patron bu. Valla bizim patron. Zam istediğimizde suratının aldığı şekil aynı böyle. Bir gün fotoğrafını çekip getireyim.”

“Derdin tasan ne evladım?” dedi dedem, köpeğe gülerek.

Cambo bir süre boş gözlerle dedemi süzdükten sonra Efecan’ı sürükledi peşinden, uzaklaştılar.

Suratsız muratsız, sonuçta köpekler iyi arkadaştı. Ben de istiyordum, ne cins olursa olsun. Annemle babam bu konuda kesin kararlıydı, “Apartmanda köpek bakma işini unut,” diyorlardı. Sonunda dedem benim ısrarlarıma dayanamayıp köyden bir köpekle geleceğine söz verdi.

“Söz değil mi dede, n’olursun!”

BES YILDIZLI EV

Başlarından geçen bir olayı öykü haline getirmeleri istenen çocuklar neler anlattılar...

Galapagos kaplumbağalarının tembelliğine özenen Çetin Bey, ebeveynlerinden miras kalacak faturaları reddeden çocuklar, teknoloji üretip dünyaya satan ama kendileri modası geçmiş telefon kullanan Japonlar, her şey dahil tatil köyünde yorgunluktan bitap düşen ağabey-kardeş, yerli malı haftasını hamburgerle kutlayan veliler... Hiçbiri hikâyelere konu olduklarının farkında bile değiller.

Gündelik hayatın içinden aktarılan bu öyküler çok tanıdık ve çok da komik...

ISBN: 978-9944-69-980-8

9 789944 699808

www.tudem.com